

ikke en Gang har Renter af sine Penge, dog skal svare Indtægtskat af de 4 pCt. Jeg vil ligeledes nævne, at jeg finder det urigtigt at forhøje Skønsbidraget, saaledes som her er foreslaaet. Jeg tror, at hvis man gaar den Vej, at forøge Nedsættelsesprocenten noget, vil man derved kunne opnaa en fuldt tilfredsstillende Skatteligning. Ligeledes vil jeg atter nævne, at den Fremgangsmaade, som foreskrives i den bestaaende Lov, og som ikke er fraveget i det nu forelagte Forslag, at man skal forhøje Indtægtssummerne i Stedet for at forhøje Skatten, er i høj Grad uheldig og vækker megen Misnøje i Befolkningen. Jeg forstaa heller ikke, hvorfor man gaar den Vej. Man vilde jo opnaa ganske det samme ved at beskatte Folk af den Indtægt, de virkelig har, og saa forhøje deres Skattebeløb med de Procenter, man nu vil finde passende. At forhøje selve Indtægten er meget vildledende for Folk, og de bliver, naar de har opgivet meget ørligt, hvad de har, meget fortrydelige over at se, at deres Indtægt bliver forhøjet med de forskellige Tillægsprocenter, som § 7 foreskriver. Jeg vilde finde, at det, naar man nu reviderer Loven, var paa Tide at komme bort fra denne ganske urimelige Bestemmelse.

Jeg kommer derefter til andet Afsnit: Skat til Erhvervskommunen. Der har det Lovforslag, der oprindeligt var forelagt i Folketinget, søgt at skrabe Bunden. Ved den Ændring, der blev indført dér, har man jo undtaget Indtægter paa 2,500 Kr., men alligevel fastholder Lovforslaget Bestemmelsen om, at der til Beskatning i Erhvervskommunen inddrages en hel Række Personer, som ikke paa nogen Maade kommer denne Kommune til Byrde, og hvis Beskatning derfor er ganske ulogisk. Det er da særlig ogsaa denne Bestemmelse, der har vakt stor Modstand rundt omkring i Landet, og jeg skal erindre om, at alene den ene Adresse, som blev tilsendt Rigsdagen, var underskrevet af 168 Sogneraad, foruden at der fra flere af de større og største Kommuner er kommet separate Henvendelser til Rigsdagen.

Jeg vil i denne Forbindelse fremdrage det mærkværdige i, at Regeringen, samtidig med at den fremsætter dette Lovforslag, i Folketinget har forelagt et Forslag, der hedder: Forslag til Lov vedrørende Ansættelse til Skat til Erhvervskommunen. Dette Forslag gaar jo ud paa at indføre en Erstatning for det tidligere Overskatteraad, et Udvalg, der skal paakende Klager over Skatteansættelser til Erhvervskommunen. Men hvorfor det er forelagt som et

særligt Lovforslag og ikke optaget som en Paragraf i dette, forstaaer jeg ikke. Jeg synes, at det retteligt hørte hjemme her. Det er en Skattemyndighed, der skal paakende Klager over den Skat, der omhandles i denne Lov, og den har derfor sin naturlige Plads her. Det vilde ogsaa i Fremtiden være en Lettelse for Befolkningen, at man i samme Lov kunde finde alt det, der vedrører det samme Spørgsmaal. Tilmed er dette Forslag jo forelagt i det andet Ting, saaledes at Behandlingen af disse to Sager ikke kan løbe jævnsides.

Jeg skal dernæst gøre opmærksom paa en Bestemmelse i § 14, der giver den, der har betalt Erhvervsskatten, Ret til i Løbet af 3 Maaneder „at kræve Tilbagebetaling af Opholdskommunen af den Del af den til samme betalte Skat, som han efter foranstaaende Regler vilde have været berettiget til at fradrage“. Det er ogsaa at gøre Sagen saa besværlig som muligt for Skatteyderne. Det er allerede besværligt nok, at de skal betale i to Kommuner og skal hente deres Penge igen; men at paalægge dem inden 3 Maaneder at hente den Skat igen, de har betalt for meget — det vil sige, at de 4 Gange om Aaret skal huske paa, at de skal have den Ulejlighed at løbe op og hente den Skat, de har betalt for meget —, det finder jeg er ganske ubilligt. At der skal være en Grænse for den Tid, hvori man er berettiget til at kræve Tilbagebetaling, er i sin Orden, og hvis det var sat til en vis Frist efter Finansaarets Udløb, saaledes at Tilbagebetalingen kunde ske i det Regnskabsaar, hvor den hører til, saa vilde jeg finde det meget rimeligt. Men at man her efter Loven har fortabt sin Ret til at faa tilbagebetalt sin for meget erlagte Skat, fordi man ikke møder inden 3 Maaneders Forløb, finder jeg urimeligt og hensynsløst mod Skatteyderne.

De almindelige Bestemmelser er jo nu ogsaa i høj Grad prægede af de Regler, der blev vedtagne i Statskatteloven i Fjor, og det er jo meget heldigt, at der er kommet denne Overensstemmelse til Stede. Der er et Par Punkter, man vist ikke har været rigtig opmærksom paa ved de Forandringer, der er sket ved denne Lov i Fjor. Blandt andet vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at den Appelfrist, der findes angivet i § 41, vistnok er for kort: „Den af Ligningskommissionen i Købstæderne tagne Beslutning kan inden 14 Dage paaankes for Overligningskommissionen, der inden 1 Maanedes Forløb afgør Sagen endeligt“. Thi i mange Tilfælde vil jo Afgørelsen af Skattesagerne bero paa Skatteraadene, idet den kommu-